

DEAD POETS

M A G A Z I N E

DEAD POETS
M A G A Z I N E

EDITIE #4 ZOMER 2025 | LITERAIR TIJDSCHRIFT

INHOUD

2	WOORD VAN DE REDACTIE
3	KORT VERHAAL Van match naar mismatch Door Tibbe Jonker Illustratie door Jelle Havermans
7	TIPS Cinema over romantiek Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
11	COLLAGES Geknipt geschrift De collages van Nicky Renée Zandvoort
13	KORT VERHAAL Zijn koude hersenstam Verhaal en illustratie door Linda Jolink
19	KORT VERHAAL Wat van jou is, is van mij Door Roosje van der Kamp
23	FOTOGRAFIE Reminiscing girlhood Door Liz van den Brink en Mischa de Zeeuw
29	TIPS Romantische literatuur Door Liz van den Brink en Jelle Havermans
33	DANKWOORD
34	OPROEP

Dead Poets Magazine
Editie #4 - Romantiek
Zomer 2025

Alle informatie en beeldmateriaal uit dit tijdschrift zijn eigendom van Dead Poets Magazine en de betreffende auteur/maker. Zonder toestemming is het niet toegestaan om de informatie of beeldmateriaal uit dit tijdschrift openbaar te maken, te bewerken, te gebruiken of te verspreiden.

Dead Poets Magazine is een initiatief van Liz van den Brink en Jelle Havermans.

© Dead Poets Magazine, 2025

Beste lezer,

Leuk dat je de vierde editie van Dead Poets Magazine hebt gesteund!

Dead Poets Magazine is een passieproject dat in de vorm van een thematisch tijdschrift drie keer per jaar verschijnt. Met het blad willen we ruimte bieden aan beginnende schrijvers en makers die een kans verdienen om gepubliceerd te worden.

Het literaire thema van dit nummer is romantiek, in de breedste zin van het woord. We verzamelden werk van 'beginnende' schrijvers, dichters en makers die aan de slag gingen met het thema.

Op de omslag van dit nummer staat Mischa de Zeeuw, gefotografeerd door Liz in een fotoshoot die je verderop in dit tijdschrift kunt vinden.

Veel liefs en leesplezier,

Jelle Havermans
& Liz van den Brink

WOORD VAN DE REDACTIE

Kort verhaal door Tibbe Jonker, illustratie door Jelle Havermans

VAN MATCH NAAR MISMATCH

Tibbe Jonker (1997) geeft geschiedenis en Nederlands op een middelbare school. Een onwaarschijnlijke vakkencombinatie ontstaan uit een diepe fascinatie voor mooie verhalen. Naast lesgeven houdt hij daarom ook van lezen en schrijven. Eerder schreef hij voor Leidschrift, Historiek en Red Pers.

Op Bumble heb ik geen serieus woord met Paula gewisseld. Haar openingszin, of eigenlijk een vraag, nodigde daar ook niet echt toe uit – als je eten was, wat zou je dan zijn? – zet niet bepaald aan tot ernstige, diepgravende gesprekken. Voor haar was ik een voorgerecht, een iets te klein hapje dat haar alleen maar met meer honger achterliet; zij was voor mij een bonbon met een onverwachte drankexplosie. Toen ik op de fiets stapte, wist ik dus echt niks van haar.

Nadat ik routineus en plichtmatig een aantal op de weg lopende Britten een bijna-doodervaring had bezorgd, ging ik op zoek naar een plek om mijn fiets te stallen. Waarom ze in hartje centrum wilde afspreken, is voor mij nog steeds een raadsel. Ik kwam aan en was blijkbaar een half uur te laat. Kut. In mijn verdediging: de afspraak via Bumble was vaag. Eerst zouden we om 18:00 uur afspreken; later zei ze me een berichtje te sturen als ze klaar was met werk en deze kant op ging. Kwart voor zes kreeg ik een appje en ik besloot toen nog iets anders aan te trekken: zwarte Vans, baggy broek en shirtje en daaroverheen

een hemd dat ik open droeg. Snel nog m'n tanden gepoetst, lenzen in en een likje gel in m'n haar. Iets na zessen draaide ik de deur op slot en haastig fietste ik naar het café waar we hadden afgesproken.

Paula zat op het terras te wachten. Alleen. Met een leeg glas op tafel. Alles aan haar voorkomen schreeuwde: een gigantisch montuur op haar neus, een hoofdpijnbezorgend fluorescerend geel jasje en roodgestifte lippen. Zelf bleek ze een ingetogen meisje te zijn. Kalm liet ze me weten dat ze dacht dat ze gehost werd, dat ze de ober al om de bon had gevraagd en me dus eigenlijk gewoon een ontzettende lul vond. >

**“Opnieuw
verscheen Tom
Waits ten tonele;
dit keer met I
Hope That I
Don't Fall in
Love with You.”**

Misschien was ik dat toen ook wel een beetje. Dat ik meerdere keren mijn excuses moest aanbieden en dat ik het komende kwartier lief en schuldbewust naar haar moest luisteren, wist ik. Toch viel dat me wat tegen. Paula was Spaans en ergens had ik verwacht dat mijn late aankomst daarom niet z'n issue zou zijn. Mediterrane mensen nemen het toch niet zo nauw met de tijd, dacht ik. Ik was er stiekem al een beetje vanuit gegaan dat zij ook te laat zou komen - sin problemas, toch?

Maar shit, volgende keer kom ik op tijd, zei ik tegen mezelf. Echt... Zelfs bij een Spaanse.

We gingen boven in het café zitten: een smal trappetje op en bijna stootte ik m'n hoofd aan een bizar laag plafond. Het was daar bloedheet en m'n shirt plakte nog aan m'n rug van de fietstocht. We wurmden ons langs twee tafeltjes en even voelde ik me misplaatst groot. Als Tom Waits in de videoclip van Don't Wanna Grow Up.

Het gesprek begon Paula met een vraag: waarom geschiedenis? Begeesterd vertelde ik over leuke docenten op de middelbare, betoverende verhalen en een verlangen om de wereld wat beter te begrijpen. Haar antwoord was kil: zij hield niet van geschiedenis. Ook niet van aardrijkskunde, overigens. Schaamteloos vertelde ze dat ze niet op een kaart zou kunnen aanwijzen waar Rusland lag – oef – en dat ze alles wat ze bij deze vakken

had geleerd inmiddels was vergeten. Dat ze met zulke uitspraken de grenzen van mijn verdraagzaamheid opzocht, compenseerde ze met een lieve lach en onweerstaanbaar gefrunk aan haar haar. Opnieuw verscheen Tom Waits ten tonele; dit keer met I Hope That I Don't Fall in Love with You. Waar ik trouwens wel echt moeite mee had, was de bijna triomfantelijke manier waarop ze dit allemaal vertelde. Ze leek te zwelgen in haar onwetendheid.

Wat zij dan leuk vond? Kunst – en dan vooral met heel veel kleuren. Opgewonden liet ze foto's van haar woonkamer zien op haar iPhone. De explosie waar we het in de chat over hadden gehad, bleek er vooral een van kleuren te zijn. Die beurden haar op, vertelde ze, maakten het leven wat brighter en onderdrukten de neerslachtigheid van het bestaan. Opeens werd ik me heel bewust van het feit dat ik in Berghain-zwart tegenover haar zat.

Misschien dat ik mijn ernstige uitstraling kon verdoezelen met wat kleurrijke verhalen over kunst; ik begon een relaas over mijn favoriete kunstenaars. Dat ze Yves Klein kende, sprak voor haar. Puntje voor Paula. Na mijn oratie over zijn blauwe revolutie had ik het over Rothko en hoe zijn kleurvlakken een eigen leven leken te leiden. Fuck, waarom kan ik de neiging om m'n kennis te etaleren niet gewoon onderdrukken?! Ik besepte dat ik snel van dit pochpodium af moest en vroeg dus maar wat over haar werk. >

Omdat ze een Poolse collega had en niks – maar dan ook echt he-le-maal niks – van Polen wist, wilde ze dat ik wat over het land zou vertellen; dan kon ze het daar volgende keer in ieder geval met haar collega over hebben. Wat ze dan specifiek wilde weten? Waar het lag.

Daarna vertelde ze dat ze met school ooit Auschwitz had bezocht, maar niet begreep waarom er zo veel kampen in Polen waren. Kijk aan, een goede vraag! Ik denk alleen niet dat deze uit haar interesse voortkwam, maar dat dit eerder

‘Misschien dat ik mijn ernstige uitstraling kon verdoezelen met wat kleurrijke verhalen over kunst.’

haar manier was om mij weer op de praatstoel te zetten en nog wat meer over Polen te leren, zodat ze dat weer aan haar collega kon vertellen. Terwijl ik eigenlijk wilde dat zij nu eens wat ging vertellen.

Afijn. Mijn tweede college. Ik grapte dat ik dit keer wel echt verwachtte dat ze stil was en vlijtig mee zou pennen, en legde vervolgens uit waarom Madagaskar en Siberië als deportatiebestemmingen afvielen voor de nazi's. Ijverig stak ze haar vinger op en zei: "De kampen in Polen waren dus een soort plan C."

Lesdoel behaald.

Inmiddels was het half negen en ik gaf aan flinke trek te hebben. Ik vroeg haar of ze samen wat wilde eten of dat we het hierbij lieten. Ze vertelde dat ze wel samen boodschappen wilde doen, maar dat het beter was daarna te splitsen. Ze had wat tijd nodig om alles te processen en vertelde dat ze snel attached raakte aan mensen, dus niet te lang wilde afspreken. Omdat ik aan alles merkte dat ze het doodeng vond me af te wijzen, toonde ik veel begrip: ja, aha, ik ken het probleem, nee, ik snap het, was inderdaad erg gezellig. En nee, ik hoef geen boodschappen meer te doen.

De manier waarop ze zich toen in haar verkeersregelaarsjasje wurmde, was vertederend. Als een teddybeertje kroop ze in haar jas: arm schuin omhoog om haar mouw eroverheen te trekken. Daarna haar andere arm. Ze volgde me het nauwe trappetje af en met een knuffel namen we afscheid.

Op de fiets naar huis zette ik Tom Waits op shuffle. Spotify gaf me Had Me a Girl. Alle dames die hem hartenzeer hebben bezorgd, gaat Waits in dit nummer langs. Mmh, had me a girl from Spain, but my love for her was in vain. Dan het refrain – als opmaat schraapt hij zijn plectrum van onder naar boven langs de snaren – en daarna neuriede ik weemoedig met hem mee: And my doctor says I'll be alright. But I'm feelin' blue. ■

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

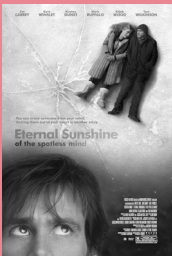
CINEMA OVER ROMANTIEK

De redactie selecteerde tien films die op hun eigen, onvergetelijke manier het thema romantiek raken. Van hartverscheurende affaires tot onmogelijke relaties en vluchtige ontmoetingen – deze meesterwerken tonen dat romantiek niet altijd over rozen gaat.

Before Sunrise (1995)

Twee jonge mensen ontmoeten elkaar toevallig in de trein en besluiten samen één nacht door Wenen te dwalen. Wat volgt is een film vol gesprekken en momenten die klein lijken, maar groots aanvoelen. De romantiek zit in de eenvoud en het tijdelijke: een liefde zonder zekerheid, maar daarom niet minder intens. De film kreeg twee vervolgen, die ook de moeite waard zijn.

Eternal Sunshine of the Spotless Mind (2004)

Een unieke film die de genres sci-fi, romantiek en comedy op meesterlijke wijze combineert. De film toont hoe het geheugen alles romantiseert: hoe zelfs pijnlijke herinneringen waardevol worden als ze van iemand zijn die je liefhad. Intiem, creatief en hartverscheurend, met dank aan geweldige rollen van Jim Carry en Kate Winslet. In film die uitnodigt na te denken over complexe thema's, maar tegelijkertijd werkt als tearjerker.

**You don't tell me things,
Joel. I'm an open book. I tell
you everything, every damn,
embarrassing thing.**

- Clementine, *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* (2004)

Cold War (2018)

Een betoverende Poolse indiefilm over een onmogelijke liefde tussen een muzikaal regisseur en een zangeres, dat zich afspeelt in het verscheurde Europa van de vorige eeuw. De zwart-witbeelden versterken de tragiek en passie tussen de hoofdpersonages. *Cold War* verteld een universeel verhaal over liefde die je je hele leven kan achtervolgen. Een stijlvolle film dat voelt als een gedicht over verlangen en gemis.

Blue Valentine (2010)

Een rauw, schrijnend en eerlijk portret van een relatie – van het verliefde begin tot het bittere eind. De film toont liefde zoals die vaak echt is: mooi, verwarrend en soms simpelweg niet genoeg. Allesbehalve geromantiseerd, maar juist daardoor des te aangrijpender. *Blue Valentine* confronteert de kijker met de harde werkelijkheid achter het romantische beeld dat ons zo vaak via zoetsappige Hollywoodfilms wordt opgedrongen.

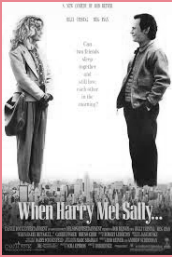
Ilsa Lund: “But what about us?”
Rick Blaine: “We’ll always have Paris.”

- Casablanca (1942)

Casablanca (1942)

Een klassieker vol melancholie en onvergetelijke dialogen. *Casablanca* draait om liefde die niet overwint, maar wel eeuwig blijft hangen. De romantiek is hier groots en tragisch en voltrekt zich tegen de achtergrond van de Tweede wereldoorlog. *Casablanca* laat zien hoe liefde soms een offer vraagt dat groter is dan jezelf. Een tijdloze klassieker over onvoorwaardelijke liefde.

When Harry Met Sally (1989)

Een charmante film die de blauwdruk legde voor de moderne romantische comedy. Deze film gaat over een vriendschap die langzaam verandert in meer. De perfecte film voor wie zin heeft in een luchtige maar intelligente film over de liefde. Met een script vol scherpe dialogen en iconische grapjes - zoals de beroemde klaarkomscène in het café - brak scenarist Nora Ephron door in Hollywood. Later werkte ze aan andere moderne romcom-klassiekers als *Sleepless In Seattle* en *You've Got Mail*.

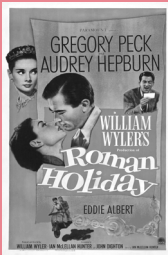
I feel like men are more romantic than women. When we get married, we marry, like, one girl, 'cause we're resistant the whole way until we meet one girl and we think, "I'd be an idiot if I didn't marry this girl. She's so great." But it seems like girls get to a place where they just kinda pick the best option or something. I know girls that get married. They're like, "Oh, he's got a good job." I mean they spend their whole life looking for Prince Charming and then they marry the guy who's got a good job and is gonna stick around.

- Dean, *Blue Valentine* (2010)

Portrait de la jeune fille en feu (2009)

Een (letterlijk) nogal vurige film over een liefde tussen twee vrouwen die niet mag bestaan, maar daarom des te intenser blijkt. Elke blik of veelbetekende stilte telt. De cinematografie is schilderachtig, en draagt verder bij aan dit broeierige portret van een ontluikende liefde. Deze moderne klassieker laat zien hoe verlangen het sterkst is wanneer ze onuitgesproken blijft. Met onvergetelijke rollen van Adèle Haenel en Noémie Merlant.

Roman Holiday (1953)

In *Roman Holiday* beleven een verwende prinses (Audrey Hepburn) en een journalist (Gregory Peck) een kalverliefde in het zonnige Rome. De opzet doet een inwisselbaar romcomfilmpje vermoeden, maar laat je niet foppen. Onder de Hollywood-esthetiek schuilt een teder verhaal over loskomen van verwachtingen. Een feelgoodklassieker voor de zomer.

And here's to the fools who dream. Crazy as they may seem. Here's to the hearts that break. Here's to the mess we make.

- Mia, La La Land (2016)

La La Land (2016)

Een muzikale ode aan liefde, dromen en je passie volgen. Romantisch in ieder opzicht, met een kleurrijke cinematografische stijl. De film laat je dromen, maar eindigt met een pijnlijke waarheid: niet alle liefdes blijven, maar ze blijven wél bij je. De film herinnert de kijker eraan dat echte liefde soms ook loslaten betekent. Oscar of niet, *La La Land* heeft haar sporen verdiend.

In The Mood For Love (2000)

Deze film van de legendarische regisseur Wong Kar-wai draait om wat er níét gebeurt – blikken, stiltes, gemiste kansen. Ieder shot is gestileerd en doordrenkt in melancholie. *In The Mood For Love* gaat over verlangen en onbereikbaarheid. Een film die geen dialogen nodig heeft om onder je huid te kruipen.

Alle filmposters zijn eigendom van de bijbehorende distributeurs en filmstudio's.

GEKNIPT GESCHRIFT

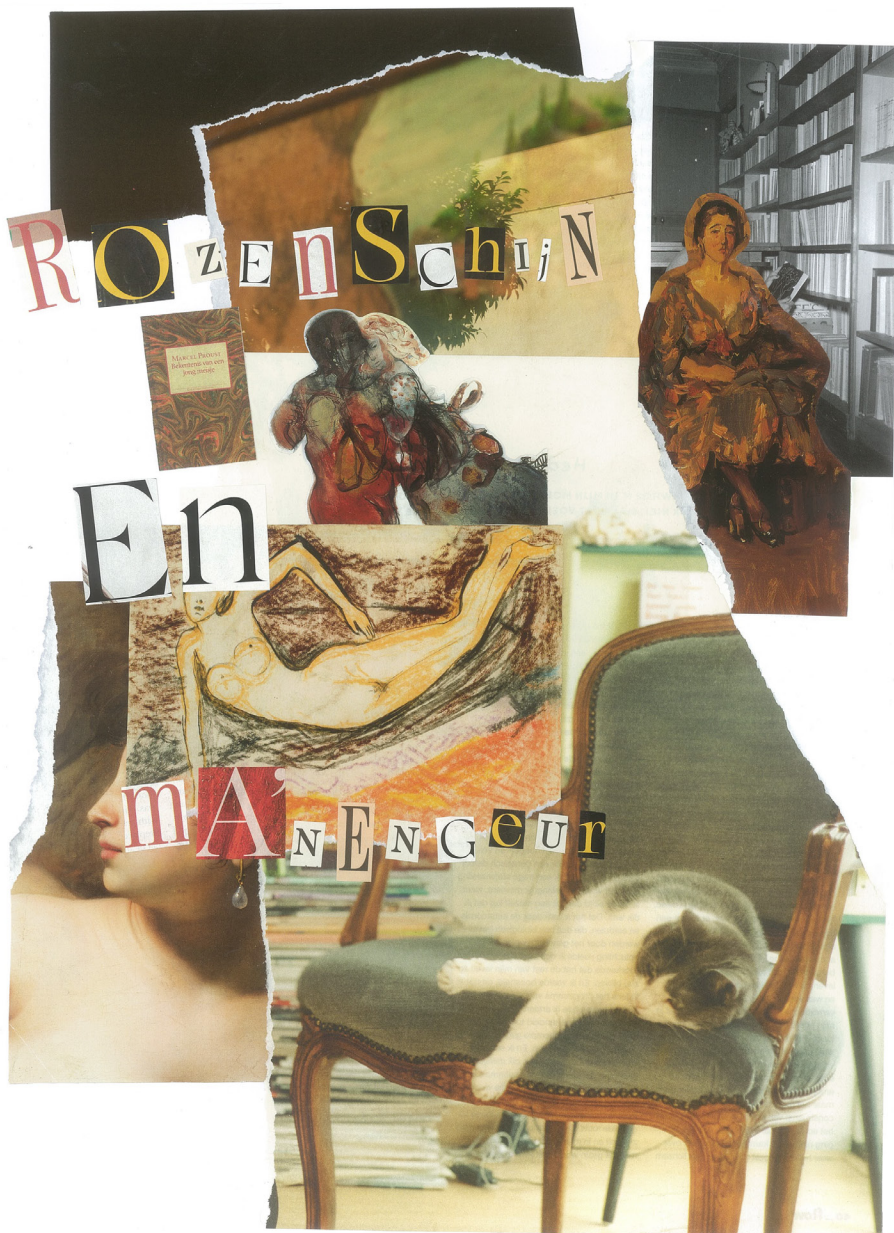
Nicky Renée Zandvoort (2002) maakt collages van oude en uitgelezen tijdschriften die ze combineert met inspirerende woorden en teksten uit literatuur, muziek of haar eigen verbeelding. In haar werk komen haar liefde voor het geschreven woord en haar gevoel voor sferische beelden samen.

DE COLLAGES VAN NICKY RENÉE ZANDVOORT

Kort verhaal en illustratie door Linda Jolink

ZIJN KOUDE HERSENSTAM

Linda Jolink (1994) maakt cartoons en video's onder de naam Dex Sinister. Ze studeerde geneeskunde en neurowetenschappen. Tegenwoordig werkt ze als copywriter.

Veel joden hebben de neiging om alsmaar te benadrukken dat ze joods zijn, en Efraïm van Os vormde daarop geen uitzondering. 'Omdat ik jóód ben,' zei hij dan – niet 'joods,' of 'een jood,' maar 'jood,' alsof het een beroep was. Hij keek er meestal ook ernstig in de verte bij – hij was erg ijdel, Efraïm van Os. Op drie november wachtte hij mij op bij de pont naar Amsterdam-Noord. Ik was naar een concert geweest, het was al bijna middernacht. Hij droeg een trui met een capuchon en een wijde spijkerbroek met hompige schoenen eronder. Hij omhelsde mij vluchtig. 'Je bent kleiner dan ik me herinnerd had,' zei hij. Op de pont hadden we het over zijn gemoedstoestand. Hij was ziek en tevens ongelukkig. 'Nee, dat moet ik niet zeggen,' zei Efraïm. 'Ik ben niet ziek. Ik ben helende. Dat maakt uit.' 'Ja,' zei ik.

'Ben jij verslavingsgevoelig?' vroeg hij. Ik zei dat ik niet gevoelig was voor drank en narcotica, maar wel voor afleiding en koekjes.

'Dat telt niet,' zei hij. 'Je moet mij eens zien op een slechte dag. Soms eet ik wekenlang maar één keer per dag, en daarna ga ik búnkeren, níét normaal.

Vandaag heb ik een bak Koreaans stoofvlees voor vier personen besteld als lunch en daarna nog gedineerd met biefstuk en friet. En ook gewoon ontbeten, hè. En ik rook ook, ik rook veel te veel. Ik ben nu sinds twee dagen gestopt, maar dat heb ik aan niemand verteld want dan ga ik daar trots op zijn en dan doe ik het niet meer omdat het gezond is maar omdat ik me ermee geïdentificeerd heb, snap je?'

'Hmhm.' We liepen langs een Poolse supermarkt, en daarna langs een morsig gebouw met afgeplakte ramen.

'Dat is een stripclub,' zei Efraïm.

'Weet ik, dat zei je de vorige keer ook.'

'Dat' – hij wees naar een misplaatst modern hotel aan de overkant van de straat – 'maakt mij trouwens wóédend. Wat is het? Het is niks. Het is een totaal non-descripte

"Op de pont hadden we het over zijn gemoedstoestand. Hij was ziek en tevens ongelukkig."

afwezigheid van wat voor stijl of betekenis dan ook.’

Hij dacht kort na, waarbij hij zijn wangen naar binnen zoog en zijn wenkbrauwen op karikaturale wijze fronste. “Kunst is uiteindelijk een per definitie vruchteloze poging om het onzegbare te vangen in iets materiëls. Je moet dus tegen de klippen op ergens helemaal in geloven, en dat achterna rennen, en dat mislukt dan altijd, maar dat is niet erg want die mislukking is het kunstwerk. Dáár gaat het allemaal om.” Ik zei iets terug, het maakt niet zoveel uit wat. Daarna pakte hij mij ineens bij mijn middel. ‘Hee!’ zei ik, maar ik bood geen weerstand. Zijn wang was warm en hij rook erg lekker.

Hij woonde in een zeecontainer op een uitgestrekte betonnen vlakte. Op de gang stond een verzameling Lego van de vorige bewoner. ‘Ik moet echt teringnodig pissen,’ zei hij. Waarna hij de trui met de capuchon op de grond smeed en vervolgens toch met een zwierig gebaar aan een haakje hing. Hij was vrij knap, met lichtbruine ogen en lange wimpers en een lief plat neusje en een stevige onderkaak, en hij had een vreemd, van veraf herkenbaar postuur: het had iets slungeligs, en dat terwijl hij zowel klein als breed was. “Jij hebt iets slungeligs, en dat terwijl je zowel klein als breed bent,” zei ik. ‘Ik ben één meter vijfenzeventig, dat is bijna één meter tachtig,’ zei Efraïm.

In zijn kamer stonden alleen een bed, een bureau en een ronde salontafel, die in een hotellobby-

achtige opstelling geflankeerd werd door twee nepleren stoelen. Op het bureau stond een ezel met een zelfportret waar hij al een jaar aan werkte. Ik ging op een van de nepleren stoelen zitten, wachtte tot hij klaar was en vroeg om een glas water. Hij zette het glas op de salontafel en schikte zich op de andere stoel. ‘Kom,’ zei hij. Hij klopte één keer op zijn rechterbovenbeen. Ik ging op zijn schoot zitten en hield hem vast. Hij legde zijn hoofd tegen mijn borst. Ik aaide door zijn haar. Hij liet zijn handen langs mijn taille glijden en kneep in mijn bovenbenen. “Ik wil niet zoenen, want ik voel me te ziek,” zei hij. (‘Helende,’ zei ik.)

Daarna zoende hij me. En daarna tilde hij mij op en gooide me in zijn bed – alles ging altijd erg snel bij Efraïm van Os.

De volgende ochtend zei hij: ‘Ik ben weer beter.’ Hij lag met zijn rug naar me toe met zijn hoofd onder het kussen. Ik lachte en kustte zijn schouder en vroeg waarom hij zo lag. ‘Dat vind ik lekker. Ik heb last van een koude hersenstam.’

Toen viel hij weer in slaap. Ik liep naar de badkamer om mijn mond te spoelen met fluorescerend blauw mondwater dat ik had meegenomen in een plastic reisflesje. De verjaardagskaart die ik hem een paar weken geleden had geschreven stond op het plankje voor de badkamerspiegel, samen met een fles aftershave en een kaars en verder niks. >

Ik keek mezelf aan in de spiegel. Ik zag er raar uit, als een pop. Mijn huid had iets poederachtigs. Of misschien waren het mijn ogen, daar was iets kraalachtigs mee aan de hand.

Toen ik weer in bed ging liggen, draaide hij zich naar me toe en sloeg zijn arm om me heen. Ik wrong mijn vingers tussen die van hem en gaf zijn wijsvinger een soort kopje met de punt van mijn neus. 'Vroeger wilde ik een knokkeltattoo,' zei ik. 'Eén knokkeltattoo, op mijn middelvinger, van een hand met een opgestoken middelvinger. Dat je zo'n Droste-effect krijgt als je 'm opsteekt.'

'Nee, dat moet je niet doen. Jij hebt een heel kwetsbaar en zacht huidje en dat doet pijn als je daarin prikt, dat is naar.'

'Ik wilde het ook niet echt.' Hij beet me in mijn arm.

'Niet zo hard bijten!' riep ik. Hij stak zijn neus in het kuiltje boven mijn sleutelbeen en snoof kort en diep.

'Je ruikt naar Nutella. Ja, dat is het, Nutella. Hazelnoot, vanille en cacao.'

'Lichaamsgeur is subjectief, zoals jij me hebt geleerd,' zei ik.

'Je moet vanmiddag werken toch? Vertel me eens wat er allemaal op het menu staat.'

'Het hele menu? Ik ken alles uit mijn hoofd.'

'Nee, ik bedoel het speciale menu. Hebben jullie niet een driegangen-menu van de chef of zo?'

'Vijf gangen.' Hij was erg verbaasd dat ik wist wat trassi en tuiles waren; dat zal wel komen doordat ik uit de provincie kom. Ik duwde mijn onderlichaam tegen het zijne en zei dat ik hem heel geil vond.

'Zoals je merkt,' zei Efraïm, 'ben ik niet zo responsief wat betreft aanraking.' Nu ging hij ofwel iets over zijn moeder zeggen, ofwel over zijn ex. 'Toch gek. Ik voel heel veel warmte voor je, maar ik wil geen kinderen met je. Dat heb ik met Merle dan weer wel.'

'Ja, snap ik wel. Je fronst naar het plafond.'

'Sorry. Ik denk dat wij elkaar van heel veel voorgaande levens kennen.'

'Ja,' zei ik. "Dat had ik ook, de eerste keer dat wij elkaar zagen. Heb je hém weer.'

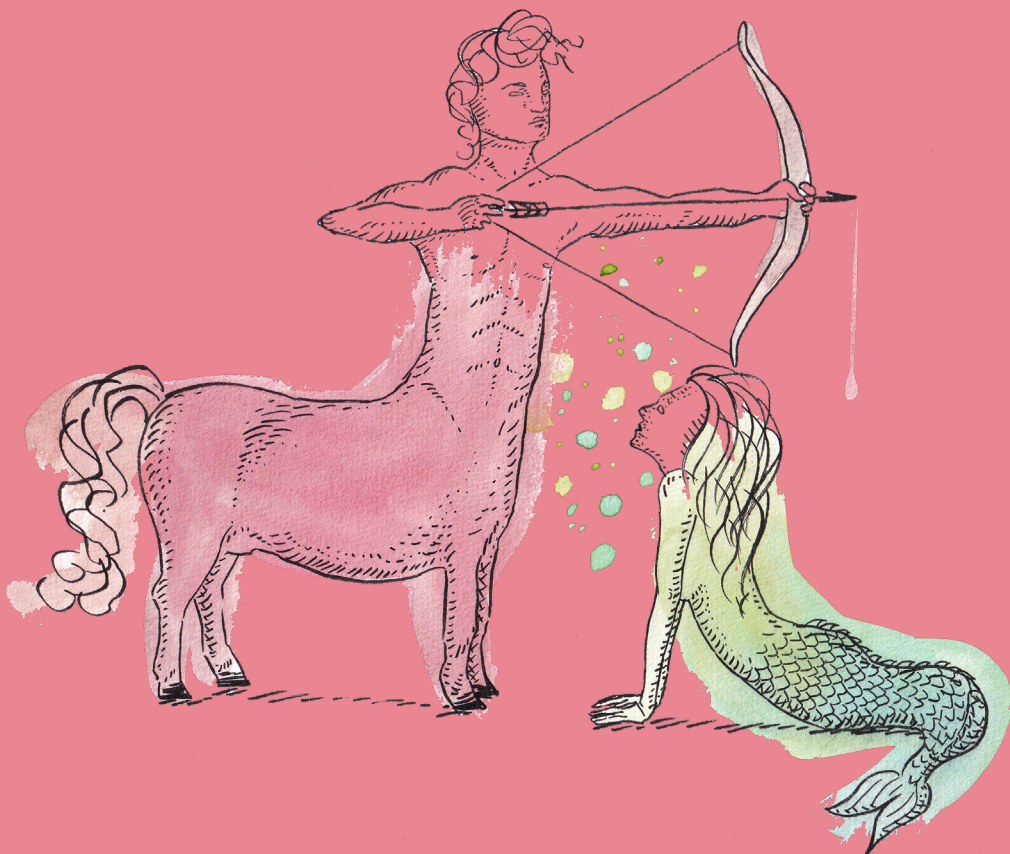
Op de pont naar de binnenstad zwegen we. Na een tijdje knikte hij richting de kade.

'Kom, ik wil even daarheen. Daar is meer licht.' We liepen naar het voordek. "Ik zei dat alleen omdat ik daar geflatuleerd had.'

"Hij stak zijn neus in het kuiltje boven mijn sleutelbeen en snoof kort en diep. 'Je ruikt naar Nutella.'"

Ik zei niks en keek naar de golven. Het was onstuimig weer. 'Kijk,' zei Efraïm, 'absurde objecten.' Er voer een platte boot voorbij met twee gigantische witte kokers erop, de ene ongeveer anderhalf keer zo lang als de andere. Om de langste koker zat een grijze, gladde kabel geslingerd op een elegante, gestileerde manier, als een uitgemergelde wurgslang. Ooit zouden die twee kokers samen een windmolen worden.

Even later zaten we in Café Americain kroketten op brioche te eten onder een portret van Harry Mulisch. Naast een inherent tot mislukken gedoemde poging om het onzegbare onder woorden te brengen is het leven natuurlijk ook gewoon een achterhaalde reikhalzing naar elitair comfort. Efraïm nam een slok van zijn koffie. 'Heb je Mulisch gelezen? Schandalig, je moet nú aan De ontdekking van de hemel beginnen, dat vind je geweldig. Jij zou hem absoluut doen.' >

‘Weet je wat het is met joden,’ zei ik. ‘Dat jullie altijd zo moeilijk zitten te doen over die joodse identiteit. Jullie doen altijd maar alsof dat iets heel mysterieus en ongrijpbaars is, maar als je het gaat expliciteren kom je gewoon uit op ‘slim en ongelukkig.’”

Hij keek verveeld in de verte. ‘Ja, maar ja, we hebben niks anders, hè.’

Als ik nerveus word ga ik dingen uitleggen. In dit geval begon ik over de archetypes die de hoofdpersonen van *Sex and the City* belichamen. Het ging moeizaam, hij was afgeleid. Pas toen ik over Carrie (‘de dansende doener’) begon, keek hij op.

‘Vertel daar eens wat over,’ zei hij. ‘Carrie is de alfavrouw toch?’

‘Carrie is een hele irritante vrouw,’ zei ik. ‘Ze is de hele tijd om aandacht aan het bedelen op een overdreven schattige manier. Bovendien stort ze zich almaar in de armen van klootzakken, wat prima zou zijn, als ze maar niet elke keer opnieuw zou denken dat de man in kwestie géén klootzak is. Vrouwen die expres naïef zijn, daar kan ik niet tegen.’

‘Precies Merle,’ zei hij. “Bizar.”

‘Ik snap niet dat zo’n Carrie zo koket durft te zijn. Alleen heel knappe mensen kunnen zich dat veroorloven, in andere gevallen is het effect... ja, een beetje zielig.’

‘Maar zij is de knapste toch?’

‘Nee,’ zei ik, ‘ze kan gewoon goed doen alsof. Ze heeft een paardengezicht en van die diep liggende ogen die steeds kleiner lijken te worden met de jaren. Dat gezegd hebbende hoort ze wel duidelijk bij de knappe mensen. Ze is lelijk voor een knap persoon.’

‘Ben ik lelijk voor een knap persoon?’

‘Ja. Ik niet, ik ben knap voor een lelijk persoon.’

‘Omdat ik klein ben?’

‘Nee, omdat je te veel begrijpt.’

“Als ik nerveus word, ga ik dingen uitleggen. In dit geval begon ik over de archetypes die de hoofdpersonen van Sex and the City belichamen.”

Ik ging naar de wc, en toen ik terugkwam had hij ‘iets gewichtigs’ te zeggen. ‘Luister. Ik wil geen romantische omgang meer met je. Ik vind dat te moeilijk om met meerdere vrouwen tegelijk te doen.” Ik wist zeker dat hij dat had bedacht in de tijd dat ik naar de wc was. Ik had nooit naar de wc moeten gaan. Ik had nooit iets moeten drinken in het bijzijn van Efraïm van Os. ‘Ik reken straks wel af,’ zei ik snel. ‘Ik ga nog even werken aan die leestafel.’ Hij stond op en deed zijn jas aan. Ik wist niet goed wat ik moest doen. ‘Hee, kom eens hier!’ zei hij lachend. Hij trok me tegen zich aan en kustte me. ‘Jij bent ook een soort hagedis. Net als ik. Ik zie het in je blik.’ De eerste keer dat je me zag zei je dat ik eruitzag als een muis in een tek-enfilm waar de protagonist verliefd op is, dacht ik. Hij kuchte. Hij zette zijn hoed op (ook die hoed was een manier om te benadrukken dat hij joods was) en toen ging hij. Hij had nog dingen te doen. ■

Kort verhaal door Roosje van der Kamp

WAT VAN JOU IS, IS VAN MIJ

Rosje van der Kamp is schrijver en filmcriticus. In haar werk zoekt ze naar de raakvlakken tussen echt en verzonnen. Ze publiceert onder meer in Het Parool, Filmkrant, Hard//Hoofd, Fantômas en Simulacrum.

Twee stappen van de bank naar de keuken, vijf van de keuken naar ons bed. Ik check mijn telefoon: vandaag heb ik er al ruim vierduizend gezet. We zitten in een pandemie en je bent net geopereerd, dus ik kom niet meer buiten. Op betere dagen leiden de stappen van de keuken naar de bank. De laatste tijd zijn er alleen maar slechte.

Je kunt alleen nog maar liggen. Met uitzondering van douchen, dat doe je zittend. Ik maak rijstpudding die je laat staan. Ik breng thee en water naar de slaapkamer, neem stapels lege glazen mee op mijn weg terug naar de keuken. Met werken ben ik gestopt; mijn dagen bestaan alleen nog uit zorgen. Ik vraag me af of de loopbaantest die ik op mijn zeventiende heb gedaan misschien toch klopte.

‘Je bent hiervoor gemaakt,’ zeg je. Een week lang overweeg ik om me in te schrijven bij de hbo-opleiding verpleegkunde.

Op de zevende dag kleuren de lakens roze. Paniek. Ik bel mijn moeder, die negen pakjes steriel gaas langsbrengt – meer hadden ze niet bij de Etos.

We binden ze om je wonden, maar het is dweilen met de kraan open. Morgen komt ze weer, belooft mijn moeder.

De volgende dag wachten we samen op de eerste hulp.

‘Misschien is een nieuwe operatie nodig,’ zegt de dokter. We hadden de briefjes met wachtwoorden al verscheurd. Even denk ik je te zullen verliezen. Een leven zonder jou is ineens geen potentieel meer, geen keuze.

“Geliefd worden door jou begint steeds vaker te voelen als iets dat ik moet verdienen.”

De operatie duurt lang. In het ziekenhuis wachten lukt me niet. Ik dwaal urenlang rond in de stad voordat ik besluit naar huis te gaan. Als ik eindelijk word gebeld, is het na middernacht. Ik neem de laatste metro en ren door de lege gangen van het ziekenhuis. Ze hebben je twee doses morfine gegeven, maar je pijn zakt niet, totdat je mij ziet. Je hartslag stabiliseert. Je kunt al praten. ‘Kijk,’ zeggen de verpleegsters tegen me, ‘je werkt beter dan medicijnen.’

Onze relatie bloeit op doordat anderen toekijken. Ik wijk niet van je zijde. Ik veeg de kruimels van je tafeltje, breng je schone kleren. Geliefd worden door jou begint steeds vaker te voelen als iets dat ik moet verdienen. Vreemd genoeg verdwijnt dat gevoel zodra liefhebben zelf een taak wordt.

Ik rijd je in een rolstoel door de gangen van het ziekenhuis. Je hoofd kantelt zachtjes tegen de leuning. We hoeven niet te praten. Ik weet wat je denkt, alleen door naar je te kijken. Misschien kan het altijd wel zo blijven.

Elke ochtend bel je me op en zeg je dat je dood wilt.

‘Dat kan niet,’ zeg ik. Ik zeg dat we eindelijk die hond zullen nemen, plan alvast een reisje naar Canada. Ooit vertelde je me over alle beloftes die mensen je deden toen je stervende was en hoe niemand ze kon nakomen. Dat lijkt nu lang geleden.

We knuffelen niet, de slangetjes in je lichaam belemmeren ons. Onze intimiteit is anders. Anders is beter, denk ik. Ik kijk naar lachende mensen alsof ze iets niet begrijpen. Liefde is een glas water naast je bed, en ik zorg ervoor dat het jouwe altijd gevuld is.

Ik schud je hoofdkussen op, leg schone kleren in de kast. Ik heb nog steeds geen werk gevonden. Je maakt je geen zorgen.

‘Wat van mij is, is van jou,’ zeg je. >

Het nieuws komt onverwachts, jij beurt op. Je mag naar huis. Een verpleger komt driemaal per dag langs, spoelt je wonden met water. Ik probeer me aan te passen, maar ik kan mijn plaats niet vinden. In het ziekenhuis was elk uur bezoekuur; thuis is je kamer vaak gesloten. Ik zet je water op de grond, voor de dichte deur.

Je kunt nog steeds niet naar buiten en vlucht de televisie in. Van mijn spaargeld koop ik een nieuwe bank van memoryfoam voor jouw herstel. Zo eentje waar je languit op kan liggen. Van een afstandje kijk ik toe hoe je erop plaatsneemt. Je installeert je, wiebelt je schouders heen en weer. Je mond vertrekt lichtjes en ik weet niet of je het probeert te verbergen. Over mijn gebaar zeg je niets, alleen over de hardheid van het kussen.

Je gaat weer aan het werk. De slangetjes zijn weg, maar we raken elkaar nog steeds niet aan. De dokter zegt dat het nog maanden kan duren voordat je weer volledig de oude bent. Ik begin me af te vragen of ik dat eigenlijk wel wil.

“Over mijn gebaar zeg je niets, alleen over de hardheid van het kussen.”

Je wilt de tijd van ziekte achter je laten; ik blijf je verpleegster. Ik was mijn haar drie keer maar denk het ziekenhuis er nog in te kunnen ruiken. Ik word in beslag genomen door de mogelijke terugkeer van ziekte, vrees nog steeds dat je plotseling dood zal gaan. Ik vraag naar nieuwe symptomen, maar als je geen antwoord geeft, kijk ik over je schouder mee naar wat je wel aan Google vertelt, maar niet aan mij.

Op een avond heb je ondraaglijke pijn, met onduidelijke oorzaak. Na lang twijfelen bel ik 112. De ambulance komt en neemt je mee. In de kamer van het ziekenhuis ben je boos op me.

‘Wil je het soms herbeleven?’ Voor-
dat de dienstdoende arts je kan
onderzoeken, check je jezelf uit. Ik
hou je niet tegen. De verpleegsters
staren naar mij, en ik zie ze denken:
hoe kun je iemand zomaar laten
gaan?

Het is precies zes maanden na de
grote operatie als we uit elkaar
gaan. Jij blijft in het huis wonen,
want ik kan de huur niet in mijn
eentje betalen. Voor mijn meubels
huur ik een busje. Zonder mijn
spullen ziet de woonkamer er gek
uit. De tv balanceert op een stapel
tijdschriften, een tafel blijft achter
zonder stoelen. In de boekenkast
zitten grote gaten. In de slaapkamer
maak ik de ladekast vrij. Voor de
laatste keer vouw ik je kleren op.
De bank laat ik staan. Ik hoef geen
memoryfoam. ■

Fotografie door Liz van den Brink en Mischa de Zeeuw

REMINISCING GIRLHOOD

Liz van den Brink (1996) en Mischa de Zeeuw (1996) maakten samen deze fotoserie, waarin ze reflecteren op hun eigen tienertijd. Een onschuldige, dromerige periode waarin de complexiteit van seks en relaties nog niet volledig werd begrepen. De serie gaat over fantaseren over de liefde vanuit een onbezoedeld perspectief. Middels het project keerden de vriendinnen weer even terug naar hun jeugd, waarin experimenteren met de eigen sensualiteit en dagdromen over romantiek nog aan de orde van de dag waren.

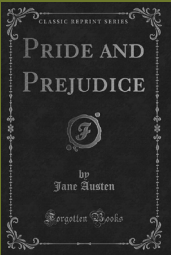

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

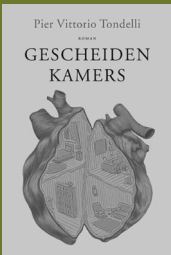
ROMANTISCHE LITERATUUR

De redactie selecteerde tien memorabele boeken die elk op hun eigen manier iets zeggen over romantiek. Soms op een grootse en meeslepende wijze, dan juist weer subtiel. De onderstaande verhalen laten zien hoe liefde kan verbinden, verwarren of tot groot verdriet kan leiden.

Pride and Prejudice – Jane Austen

Elizabeth Bennet en Mr. Darcy lijken op het eerste gezicht tegenpolen, vol van trots en vooroordelen over elkaar. Maar naarmate ze elkaar beter leren kennen, groeit de liefde tussen hen. Austen beschrijft met humor hoe hun liefde zich ontwikkelt ondanks sociale conventies. Een zwijmelklassieker die de tand des tijds goed heeft doorstaan.

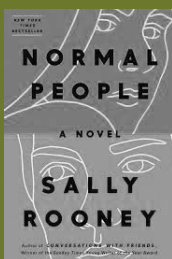

Gescheiden Kamers – Pier Vittorio Tondelli

Gescheiden kamers is een gevoelig en intiem boek over liefde, verlies en eenzaamheid. Het verhaal volgt Leo, een Italiaanse schrijver, die rouwt om de dood van zijn geliefde Thomas, een Duitse muzikant. In korte, dromerige hoofdstukken blikt hij terug op hun relatie – vol liefde, maar ook met afstand en een kritische blik. Een prachtige, introspectieve queerroman.

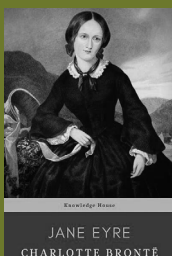
**Marianne, he said, I'm
not a religious person
but I do sometimes think
God made you for me.**

– Sally Rooney, Normal People

Normal People – Sally Rooney

In millennialfavoriet *Normal People* staan Marianne en Connell centraal: twee Ierse jongeren die elkaar ontmoeten op de middelbare school en tijdens hun studietijd steeds weer in en uit elkaars leven vallen. Het is een tragisch verhaal over liefde, miscommunicatie en hoe lastig het is om elkaar écht te begrijpen. Ondanks Rooney sobere schrijfstijl, beklijft de romantische verbinding tussen Marianne en Connell.

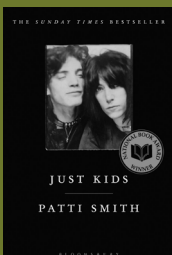

Anna Karenina – Leo Tolstoj

Anna Karenina van Tolstoj is een meeslepende roman over liefde, passie en de ondergang die kan volgen. Anna, een vrouw uit de Russische high society, raakt verwickeld in een hartstochtelijke affaire met graaf Vronski, waardoor haar hele leven langzaam uit elkaar valt. Het boek barst van de romantiek – in de grote tragische zin van het woord.

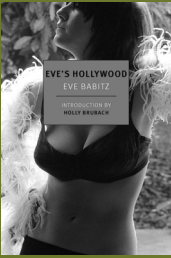
“What will happen to us?” I asked. “There will always be us,” he answered.

– Patti Smith, Just Kids

Just Kids – Patti Smith

Just Kids is Patti Smiths autobiografische ode aan haar intense vriendschap (en liefde) met kunstenaar Robert Mapplethorpe. In dit boek neemt Smith je mee naar het New York van de jaren '60 en '70 – een tijd van armoede, kunst en rock-'n-roll. Het boek leest als een nostalgische en bijna sprookjesachtige terugblik. Smith romantiseert de ruige periode vol vrijheid en creativiteit, waarin zij en Robert samenwoonden.

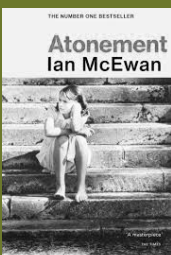

Eve's Hollywood – Eve Babitz

Eve's Hollywood is een sprankelend, semi-autobiografisch portret van het glamoureuze en chaotische Los Angeles van de jaren '60 en '70, gezien door de ogen van Eve Babitz zelf – kunstenaar, muze en it-girl. Babitz romantiseert Hollywood niet naïef, maar met charme en zelfspot – ze weet precies hoe verleidelijk haar wereld is, en laat je er met plezier in wegdromen.

The muscles of his stomach tightened involuntarily as he recalled another detail. A drop of water on her upper arm. Wet. An embroidered flower, a simple daisy, sewn between the cups of her bra. [...] When she climbed out of the pond a glimpse of the triangular darkness her knickers were supposed to conceal. Wet. He saw it, he made himself see it again. The way her pelvic bones stretched the material clear of the skin, the deep curve of her waist, her startling whiteness. When she reached for her skirt, a carelessly raised foot revealed a patch of soil on each pad of her sweetly diminished toes. Another mole the size of a farthing on her thigh and something purplish on her calf—a strawberry mark, a scar. Not blemishes. Adornments.

- Ian McEwan, *Atonement*

Atonement – Ian McEwan

Deze hartverscheurende roman gaat over twee geliefden, Cecilia en Robbie, wiens levens uit elkaar worden gerukt door de impulsieve leugen van een jong meisje. De roman is zowel een liefdesverhaal als een tragedie, waarin McEwan de schrijnende kant van romantiek niet uit de weg gaat. Vooral het einde van *Atonement* zal de romantische lezer nog lang na bijblijven.

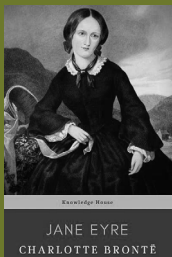

Men Without Women - Haruki Murakami

Deze bundel van Haruki Marakami bevat zeven verhalen over mannen die, op verschillende manieren, vrouwen kwijtgeraakt zijn – of ze nooit echt konden bereiken. Murakami romantiseert het gemis zelf, middels sferische, ingetogen scènes en plotlijnen zonder eenduidige antwoorden. De verhalen zijn precies zo melancholisch en raadselachtig als gemis zelf.

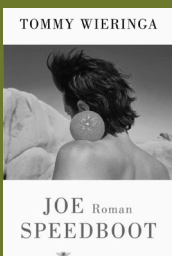
We were hot, the sea was one long wave to be ridden in, our skins were dark, and time even stopped now and then and let things shimmer since time, too, is affected by beauty and will stop sometimes for a moment.

- Eve Babitz, *Eve's Hollywood*

Jane Eyre – Charlotte Brontë

Jane Eyre volgt een eigenzinnige, onafhankelijke vrouw die ondanks een moeilijke jeugd blijft vasthouden aan haar principes en gevoel voor rechtvaardigheid. Wanneer ze verliefd wordt op haar werkgever, lijkt het geluk eindelijk binnen handbereik – tot een duister geheim alles op zijn kop zet. Deze klassieker is romantisch op een stormachtige manier.

Joe Speedboat – Tommy Wieringa

Joe Speedboat gaat over Fransje, een jongen die na een ongeluk verlamd raakt, en zijn vriendschap met de energieke Joe – een lokale held met wilde plannen en grootse dromen. Joe slaapt Fransje mee in een wereld vol actie, krachtmetingen en zelfverzonnen heldendom. Een romantisch jongensverhaal, over wilde verlangens, bravoure en identiteit.

DANKWOORD

We willen de onderstaande mensen bedanken voor hun bijdrage aan deze editie van Dead Poets Mag. Onder hun naam staat hun Instagram-handle, mocht je meer van hun werk +willen zien.

Roosje van der Kamp
@rvdrkmp

Mischa de Zeeuw
@mischadezeeuw

Tibbe Jonker
meisjes-uit-vervlogen-dagen.nl

Nicky Renée Zandvoort
@nickyreneezev

Linda Jolink
@dex.sinister

Verder veel dank aan:
Sjoerd Beentjes
(technische ondersteuning)

Verder willen we jou bedanken voor het lezen van ons magazine! We werken met veel plezier aan Dead Poets Magazine en kunnen jouw steun goed gebruiken. Op Pet-je Af kun je een abonnement nemen van drie euro per maand. Daar krijg je drie tijdschriften per jaar voor terug. Dat bedrag helpt ons om quitte te spelen en jonge makers een podium te bieden in ons tijdschrift.

Wil je Dead Poets Magazine op social media volgen? Ga naar:

@deadpoets.mag

Wil je je op Dead Poets Magazine abonneren? Gebruik de QR-code hieronder.

of ga naar:

www.petjeaf.nl/deadpoetsmag

OPROEP

Het volgende nummer staat in het teken van DE TOEKOMST en zal verschijnen in de herfst.

Voor het vijfde nummer zijn we op zoek naar:

- * Schrijvers en essayisten
- * Dichters
- * Illustratoren en fotografen

Lijkt het je leuk om een gedicht of essay te schrijven of heb je al iets geschreven dat past bij het thema DE TOEKOMST? Of lijkt het je leuk om een illustratie of foto(serie) te publiceren in Dead Poets Mag?

Stuur je werk voor 15-10-2025 naar lizvdbrink@gmail.com en wie weet publiceren we jouw werk in de volgende editie van Dead Poets Mag. Wij laten je tijdig weten of je werk gepubliceerd zal worden. Vragen, opmerkingen of suggesties kunnen ook naar dit e-mailadres worden gestuurd.

